

# Het leven gaat door

De sluiting van kerken en kloosters is zo onontkoombaar dat het soms lijkt dat God zich teruggetrokken heeft. Maar ook in deze tijd weet Hij jonge mensen zo te raken dat hun leven alleen nog maar om Hem draait. "Om Hem de ruimte te geven", zoals zuster Rebecca Braun (32) het uitdrukt. Zij en haar medezuster Maria Saleem vertellen over hoe Hij hun hart stal.

Foto's: KN - Jan Peeters.



'Ik las het evangelie van Christus en kon niet meer stoppen'

**Jan Peeters**

**Zuster Maria Saleem moest als kind vluchten uit Irak en groeide op in Rotterdam. Tijdens haar studie communicatie ontdekte zij een andere bestemming dan "shoppen, kleding en mijn haren doen".**

Kort na de eerste Golfoorlog (1990-1991) zagen de ouders van zuster Maria (28) in Irak geen toekomst meer voor hun toen nog twee kleine kinderen en besloten te vluchten. Ze was destijds een jaar of vijf en kan zich van het hachelijke avontuur niet veel herinneren. Wel van een aantal asielzoekerscentra waar ze haar jeugd deels heeft doorgebracht. "De levensomstandigheden waren allesbehalve prettig", vertelt ze.

"Mijn ouders hebben daarna alles opnieuw op moeten bouwen, ze hadden helemaal niets en hebben dat heel goed ge-

daan", zegt ze met bewondering. Haar vader is Assyrisch- en haar moeder Ara-mees christen.

Ze had niet zo heel veel met geloven. "Ik ging wel naar de kerk, maar met tegenzin. Ik zat te wachten tot de Heilige Mis voorbij was. Zoals zoveel jongeren. Ik had een kinderbijbel, maar die las ik zelden. Ik hield mij daar helemaal niet mee bezig. Het was meer shoppen, kleding, mijn haren doen, zoals iedere jonge vrouw. Totdat een vriend vertelde dat hij misschien franciscan wilde worden."

Nieuwsgierig geworden kocht ze een boek over Franciscus en nam dat mee tijdens een reis met haar ouders naar Rome. "Die radicaliteit, die armoede, die eenvoud troffen mij enorm. Het trok mij. Dat overkomt je gewoon, dat kun je niet uitleggen", zegt ze met een onvervalste Rotterdamse tongval.

Terwijl ze zich afvroeg hoe ze Franciscus zou kunnen volgen, vond ze een boek over Clara. "Toen ik zag dat er een vrouwelijke volgeling was wist ik het meteen! In Rome heb ik echt mijn roeping ont-

dekt. Die sfeer, al die kerken waar je kunt bidden, al die religieuzen die je er tegenkomt. Tot mijn eigen verbazing voelde ik een verlangen religieus te worden."

Terug in Nederland kwamen er eerst twijfels. "Ik maakte er grapjes over met mijn vriendinnen. Soms dacht ik: dat ga ik echt niet worden. Maar het liet mij niet meer los."

Ze leende een Bijbel en begon het Evangelie te lezen. "Ik kon niet meer stoppen. Het was gewoon verslavend", flapt ze er lachend uit.

"Je weet dat Jezus daar spreekt. Waarom heb ik daar nooit eerder naar geluisterd? Ik ging meer bidden, vaker naar de kerk. Op een gegeven moment draaide mijn hele leven daaromheen. Ik was voortdurend bezig met God en ik probeerde dat te combineren met mijn leven. Maar dat ging niet meer. Ik wilde mijn hart de vrijheid geven, maar door de omstandigheden kon ik nog niet zijn wie ik wilde zijn."

Via een vriendin bij *Jong Katholiek*, waar zij stage liep, ontmoette Maria voor het eerst de Clarissen in Megen. "Ik was er nog nooit geweest, maar ik wilde direct intreden. Dat duurt natuurlijk een tijd,

maar ik was vastbesloten. Zo was een voorwaarde dat ik eerst mijn studie communicatie moest afmaken."

In die tijd leerde ze van alles over de Kerk en geloven. "Ik wist niet eens wat bisdommen waren." Ze moest "leren vertalen om mijn roeping te kunnen verstaan. Het was een ontdekkingstocht."

Haar afstudeerscriptie schreef ze over het meldpunt seksueel misbruik in de Kerk. Niet het beste hoofdstuk van de Kerk, maar ook dat kon haar niet weerhouden. "Ik kan er niet over oordelen. Het gebeurt overal. En het verlangen om religieus te worden was er omdat God het zo wil."

*Waarom niet gekozen voor een actieve tak van de franciscanessen?*

"Dat de franciscanen erop uittrokken en de clarissen dat ondersteunden met hun gebed. Dat vond ik mooi. Dat was iets voor mij.

Ik werd vooral getrokken door de eenvoud, de stilte die ik nodig heb, de verborgenheid en er toch voor de wereld zijn. Dit leven als claris, de dagorde, ik kan het niet uitleggen, maar het past helemaal bij mij." +